

Kedves Testvérek!

Az evangélium idézi a korabeli emberek szavait: „Kemény beszéd ez! Ki hallgatja?” Olyan természetes az, hogy amikor Jézus elének lép, vagy a szívünknek egy hangját meghalljuk, nem egyszer olyan kemény beszéd jellegű. Nincs olyan túlságosan jó érzésünk. Nem tölt el bennünket valamiféle megnyugvással, sokkal inkább egyfajta kihívással, vagy nyugtalansággal. Kemény beszéd az, márpedig azért kemény beszéd, nem mintha önmagában a beszéd kemény lenne, az ember füle számára kemény, az ember szíve számára kemény. Nem kemény az, csak nem vagyunk hozzászokva, hogy a valóságot és igazságot kimondják.

Tulajdonképpen egész egyszerűen mondhatjuk azt, mi mindannyian elég gyarló emberek vagyunk, gyöngék vagyunk. A valóságot, az élet egészét csak töredékesen tudjuk megérteni és élni benne. Nincs birtokunkban a teljes igazság. Ezért nyilvánvaló, roppant töredékesek és esendők vagyunk. Jézus egyszerűen azt mondja, ami van. Sokszor olyan kemény nekünk, azt se tudjuk, hogy mit kezdjünk vele. Tehát nagyon érdekes, már ahogyan hangzik a szó is, tulajdonképpen nem a beszéd kemény, mi vagyunk puhák.

Pál apostol, amikor a megtérése élményét éli át, hogy az egyszerű fény, ami az Istenből árad, hát ő aztán egészen megvakul tőle, nem bírja a szeme. Szóval mondhatjuk természetesen ezt így: „Kemény beszéd ez.” Valóságot jobban tartalmazza az, ha azt mondjuk: „Nem kemény az, gyöngék vagyunk hozzá. Nehezen bírjuk, nehezen viseljük.” Ezért aztán védjük is magunkat Jézustól, meg a beszédjétől egész természetes módon, és ráadásul nagyon sokszor nem is tűnik föl, hogy védjük magunkat. Márpedig nyilvánvalóan, hogyha elég erősek lennénk, nem kéne annyira védeni magunkat. De miért volnánk elég erősek?

A puhaságunkban, az önvédelmünkben sokszor nem is tudatosan ellenállunk annak, hogy igazgá legyünk. A szónak nagyon teljes értelmében, nem csak erkölcsi értelmében. S mi marad akkor hátra? Megpróbáljuk bizonygatni az igazunkat. Igazolni az igazunkat. Esetleg erőket fordítani arra, hogy az igaz voltunkat megmutassuk, ürességünket eltakarjuk.

Az életben nem egyszer jön egy pillanat, amikor egy kihívás elé kerülünk, és egy döntéshelyzetben találjuk magunkat. Most akkor igaz leszel, vagy igazabb, mint eddig voltál, vagy pedig megpróbálsz igazolni a magad igazát? Megpróbálsz fenntartani az igaz voltod látszatát? Ez nem egyszer nagyon éles döntéshelyzetbe hoz bennünket.

Az örök élet igéi nálad vannak, hát hova menjünk, Uram? Tulajdonképpen egyvalaki volt ebben a világban, aki mindig az élet mellett döntött: ez pedig Jézus. Nekünk nem sikerül mindig az élet mellett dönteni. Akkor se, ha azt gondoljuk, hát most az élet mellett döntöttünk. Valamiképpen úgy döntünk, hogy legyen az, maradjon annyi, hogy magunkat valahogy fenntartjuk. Magunkat valahogy megtartjuk. Ez most elég lesz nekünk.

Egy lengyel férfi mesélte el megmenekülésének történetét és a döntés kemény pillanatait. 9-10 éves, 1944 vége, kivezénylik őket a marhavagonokhoz, a peronon áll ez a gyerek. Elszakították az édesanyjától, és vár arra, hogy a többiekkel együtt vagonokba rakják, és vigyék őket el. A kisfiúnak van egy tarisznyája, és a tarisznyába az édesanyja beletesz egy cipókenyeret még az utolsó pillanatban, hogy elszakították őket egymástól, azt a kenyeret, amit maguknak szánt, odaadta a kisfiúnak. Legyen nála! Ott a kisfiúnál a nagy cipó, jött benne egy gondolat, hogy ez nem lesz jó, hogy innen menekülni kell. Hogy akik engem az anyámtól elválasztottak, azoktól menekülni kell. És akkor jön egy dilemma. Ha megtartom a cipót, nem tudok futni. Nagy a cipó. Túl nagy. Éppenséggel amíg a cipó van, addig a megélhetésem biztosítva van. De nem lehet tőle menekülni. S a kisfiú hoz – ki tudja honnan – egy döntést, és: le a tarisznyát a nyakából, le a cipót. És amikor úgy lája, hogy az örök nem figyelnek eléggé, akkor nekiindul. Üldözik, és lönek utána, de el tud menekülni. Visszaemlékezett erre a helyzetre, és elmondta ezt a történetet, hogy ott és akkor „micsoda döbbenetesen nehéz

döntés volt számomra az, hogy az anyám adta cipót ott kell hagynom, hogy élhessek”. Nemegyszer tehát a döntéseinkben, mikor azt gondoljuk, az életet választjuk, néhány nagyon éles helyzetben nem az életet választjuk, hanem hogy valahogy fennmaradjunk. Ezért merjük azt mondani, hogy egyvalaki van, aki mindig következetesen az élet mellett döntött: Jézus.

Azért szíven talál bennünket, hogy miközben ő mindig az élet mellett döntött, a szónak ebben az értelmében döntött. Ezért aztán egyszer nagyon éles ellentétbe kerül bennünk egy döntéshelyzet, egy kihívás. Most az élet mellett döntünk, vagy egyszerűen csak fenn akarjuk magunkat tartani. Mikor Jézus azt mondja: nézzétek, a test nem használ semmit – ez nem a test lebecsülése, nem erről van szó. Hogy a test jelképesen kifejezi azt, hogy valaki az életet azonosítja azzal, hogy valahogy fönntartani magunkat. Valahogy napról napra, akármeddig, amíg csak élünk ebben a világban, valahogy fönntartani magunkat. Az energiánkat ebbe fektetjük, na és akkor az élet mellett döntöttünk. Hanem amellett döntöttünk, hogy valamiképpen magunkat fönntartsuk. De nem az élet mellett.

Jézus azt mondja, a test nem használ semmit – ez nem a test elítélése, vagy megvetése, hanem ennek a megvilágítása, hogy az élet mellett döntünk-e, ami sokszor nagyon nehéz teszi az életet, vagy pedig csak egyszerűen fönnt akarjuk magunkat holnap is tartani.

Mi hittünk benned! – mondja Péter. De nem könnyű. Egyáltalán nem könnyű hinni Jézusban vagy Istenben. Ezért nagyon sokszor szívesen inkább csak biztonságba húzódunk. Hit helyett biztonságba húzódni. Miért olyan kihívás számunkra hinni Istenben? Azért, mert amikor nekilátunk hinni Istenben, megteesszük a hitnek a döntéseit, vagy tetteit, akkor abban kockázat van, mindig benne van a vereség lehetősége. Ugyanis amikor a hitnek a tetteiben vagyunk, akkor olyan döntéseket hozunk, és olyan életúton járunk, ami egyrészt kockázatos, másrészt pedig természetesen el is fogunk néhányszor bukni.

Hiszen a hitünk révén megpróbáljuk Istenre bízni magunkat. Ami néha sikerül, és néha nem. Ezért aztán van két út, kétféle ember, akinek nehéz az Istenre bízni magát,

Az egyik, aki kudarckerülő. Aki kerüli a kudarcot: jaj, csak vereséget ne szenvedjek! Jaj, csak valami ki ne derüljön, hogy hibáztam, rosszul csináltam, gyöngének bizonyultam, hogy bünt követtem el gyöngeségemben. Aki úgy él, hogy jaj, csak kudarc ne legyen, csak vereség ne érjen! Mélyen a lehetőségei alatt fog élni.

Másik csoport is, akik a győzelemnek a megszállottjai. Ők mindig csak győzni akarnak, és győzni szeretnek. Ők sem tudnak a hit alapján élni. Ugyanis amikor valaki a hit alapján él – most már talán merhetjük végig mondani a mondatot – törvényszerűen jó párszor el fog bukni. Valamilyen értelemben, valamilyen módon vereséget kell, hogy szenvedjen. Ez a természetes. Ez a hit rendjéből adódó természetes következmény.

Az sem könnyű helyzet, és kemény beszédnek hangzik számunkra, hogy „hát ti is el akartok menni?”. És Péter azt mondja: nem, Te vagy az Isten szentje. Nemegyszer az élet megint kiélez bizonyos helyzeteket. Most valamit választunk, vagy valakit? Valakit vagy valamit? A valamit választásban mindig valami olyan szerepel: „Igenis, Uram, Istenem, akkor követlek Téged, megyek a hit útján, de még előbb”. Az életnek lesznek kulcspillantatai, amikor akadályt jelentenek köztünk és Isten között. Kivételes, áldott, megszentelt pillanatokban közel merünk engedni magunkhoz valamit, valakit, és meg merjük engedni magunknak azt, hogy megrendüljünk. Ezért a mai napon azt kívánom, szívből, mindannyiunknak, hogyha semmikor máskor, de az élet úgy adja, hogy meg tudnánk rendülni valamin, az aztán tudna bennünk dolgozni, közelebb vinni Istenhez. Merjünk bátra és szabadok lenni! Erre hív Jézus és ebben támogat is kegyelmével. Amen.